

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 580/2025-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Plastics – Trade, a.s.**, Budovateľská 5, Snina, IČO 36 483 265, právne zastúpeného Bartošík Šváby s.r.o., Plynárska 7/A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Stk/10/2024 z 31. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Stk/10/2024 z 31. marca 2025. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný úrad Snina vydal 24. septembra 2021 rozhodnutie, ktorým uložil sťažovateľovi pokutu vo výške 5 000 eur za porušenie § 13 písm. b) zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Rozhodnutie bolo vyhotovené výlučne v listinnej podobe a doručované prostredníctvom poštového podniku, hoci sťažovateľ mal aktivovanú elektronickú schránku. Správny orgán zvolil listinný spôsob výkonu verejnej moci bez preukázania dôvodov výnimky podľa § 17 ods. 4 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“).

3. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie. Okresný úrad Prešov ako odvolací orgán v podaní zo 14. marca 2022 sťažovateľovi oznámil, že odvolanie bolo podané po uplynutí zákonnej

15-dňovej lehoty, teda oneskorene, a preto konanie bolo považované za právoplatne skončené. Podľa sťažovateľa tento záver je založený na nezákonnom doručení rozhodnutia v listinnej forme, ktoré nemožno považovať za účinné doručenie rozhodnutia, a teda lehota na odvolanie nemohla začať plynúť.

4. Sťažovateľ upozornil správne orgány na nesprávny úradný postup spočívajúci v nevydaní rozhodnutia v súlade so zákonom o e-Governmente, keďže malo byť vydané a doručené elektronicky. Sťažovateľ tiež poukázal na porušenie svojho ústavného práva na elektronickú komunikáciu so štátnou mocou a na neexistenciu rozhodnutia ako právne účinného aktu, keďže listinné rozhodnutie nebolo autorizované kvalifikovaným elektronickým podpisom a pečaťou v súlade s § 23 ods. 3 zákona o e-Governmente. Správne orgány reagovali formálne, bez reflektovania na podstatu právnej námietky sťažovateľa.

5. Keďže správne orgány v listoch z 27. apríla 2022 tvrdili, že listinné doručenie rozhodnutia bolo zákonné, sťažovateľ podal 25. mája 2022 podnet Okresnej prokuratúre Humenné a navrhol preskúmanie zákonnosti postupu správneho orgánu. Prokurátor v danej veci vydal upozornenie podľa § 28 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov z dôvodu porušenia § 17 ods. 1 zákona o e-Governmente, keďže rozhodnutie malo byť vydané a doručené elektronicky. Okresný úrad informoval prokuratúru listom z 21. júla 2022 o vybavení upozornenia. Napriek tomu nedošlo k žiadnej náprave, keďže konanie nepokračovalo a okresný úrad ako odvolací orgán odmietal rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa.

6. Vzhľadom na nečinnosť správnych orgánov podal sťažovateľ 13. októbra 2022 pôvodne Krajskému súdu v Prešove žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 a nasl. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), v ktorej zopakoval svoju argumentáciu týkajúcu sa spôsobu vydania rozhodnutia v listinnej podobe. Po zriadení nových správnych súdov rozhodol už Správny súd v Košiciach uznesením sp. zn. PO-3Sa/22/2022 z 31. júla 2024 tak, že žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy zamietol.

7. Sťažovateľ podal proti uzneseniu správneho súdu kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým uznesením zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu. Právne závery, na ktorých najvyšší správny súd založil svoje rozhodnutie, považuje za arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, a tým v súhrne za ústavne neakceptovateľné.

9. Sťažovateľ namieta, že okresný úrad svojvoľne upustil od zákonom predpísaného spôsobu doručenia rozhodnutia bez splnenia podmienok výnimky. Okresný úrad pritom takto postupoval dlhodobo. Sťažovateľ pritom mal aktivovanú elektronickú schránku, a teda oprávnené očakával doručenie rozhodnutia elektronicky. Sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam o dôvodnosti uplatnenia výnimky, pričom okresný úrad o splnení podmienok výnimky nepredložil žiadne dôkazy (napr. výpis incidentov zo systému, interný záznam o výpadku, správa o stave technológie, výpovede svedkov). Okresný úrad takto nebol nútený uniesť dôkazné bremeno

o tvrdenej technickej výnimke. V tomto kontexte správne súdy svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili a nevysporiadali sa s podstatnými námietkami sťažovateľa.

10. Správne súdy arbitrárne interpretovali zákon o e-Governmente, keď tvrdili, že výkon verejnej moci listinne má rovnocenné účinky s elektronickou formou. Uvedený právny záver je v rozpore so zákonom, ako aj s judikatúrou, keďže elektronická forma výkonu verejnej moci je záväzná s výnimkou výslovne uvedených prípadov. Listinná forma môže byť použitá len v zákonných výnimkách, ktoré tu neboli splnené. Správne súdy vôbec nehodnotili naplnenie kumulatívnych podmienok výnimky podľa § 17 ods. 4 zákona o e-Governmente, teda (i) dočasná technická nemožnosť a (ii) hrozba zmeškania zákonnej lehoty. Ani jedna z týchto podmienok nebola naplnená. Správne súdy len akceptovali všeobecné tvrdenie o výpadku systému. Okresný úrad týmto spôsobom pritom postupuje dlhodobo. Okresný úrad nijak nepreukazoval povahu a trvanie výpadku systému. Odkaz na čerpanie dovolenky zamestnanca bol irelevantný, keďže neprítomnosť jedného zamestnanca nemôže mať vplyv na technické možnosti doručenia rozhodnutia elektronicky. Nešlo o prípad, keď by okresný úrad bol viazaný zákonnou lehotou na rozhodnutie, nebol nútený konať okamžite, preto nebola daná ani hrozba zmeškania zákonnej lehoty.

11. Sťažovateľ namietal, že rozhodnutie okresného úradu nebolo autorizované elektronicky, a teda vôbec nevzniklo. Správne súdy dospeli k záveru, že rozhodnutie bolo vydané, hoci bolo vydané v listinnej podobe, bez toho, aby skúmali moment vzniku rozhodnutia. Námietku sťažovateľa vyhodnotili ako formalistickú. Sám okresný úrad priznal, že rozhodnutie nebolo autorizované elektronicky a že sa doručovalo listinne z dôvodu dovoleniek a výpadku systému. Správne súdy sa teda opomenuli riadne vysporiadať aj s touto námietkou sťažovateľa.

12. Najvyšší správny súd považoval námietky sťažovateľa za formalistické, pričom odignoroval dôkazy o absencii výnimočných okolností. Záver založený na tom, že správny orgán konal a rozhodnutie existuje len preto, lebo bolo zaslané poštou s tým, že sťažovateľ sa proti nemu bránil, je arbitrárny. Takýto právny záver ignoruje účel právnej úpravy elektronického výkonu verejnej moci a povinnosť prioritne konať elektronicky okrem existencie striktne vymedzených zákonných výnimiek. Výklad zákona o e-Governmente neumožňuje svojvoľne nahradiť elektronickú formu listinnou podľa uváženia správneho orgánu, a to bez toho, aby boli preukázané prísne zákonné podmienky. Z § 28 ods. 2 zákona o e-Governmente jasne vyplýva, že rozhodnutie má právne účinky až po doručení autorizovaného elektronického dokumentu. Najvyšší správny súd sa s uvedeným princípom výkonu verejnej moci nijako nevysporiadal.

13. Správne súdy sa nezaoberali upozornením prokurátora zo 6. júla 2022, v ktorom prokurátor identifikoval porušenie § 17 ods. 1 zákona o e-Governmente správnym orgánom: „Z právneho hľadiska išlo o relevantný podnet verejnej authority, ktorý mal byť súdom vyhodnotený ako dôkaz.“

14. Správne súdy nijak nezohľadnili, že listinné doručenie v rozpore so zákonom viedlo k znemožneniu uplatnenia práva sťažovateľa podať včasný opravný prostriedok. Bola porušená rovnosť strán a došlo k neproporcionálnemu zásahu do práv sťažovateľa ako účastníka konania. Správne súdy navyše úplne opomenuli možnosť nápravy – okresný úrad mohol rozhodnutie dodatočne elektronicky autorizovať a doručiť ho zákonným spôsobom. Takýto úkon nebol nikdy vykonaný. Správne súdy hodnotili vec ako uzavretú, čím odmietli poskytnúť reálnu ochranu porušeným právam sťažovateľa.

15. Sťažovateľ ako účastník správneho konania mal legitímne očakávanie, že správny orgán bude konať elektronicky, t. j. rozhodnutie vydá a doručí prostredníctvom jeho aktivovanej elektronickej schránky. Tento predpoklad vyplýval zo zákona o e-Governmente, ako aj z právnej praxe proti právnickým osobám, ktorým bola elektronická komunikácia vnucovaná ako výlučný spôsob doručovania. Legitímne očakávanie ako ústavná hodnota obsahuje povinnosť, aby štát a jeho orgány postupovali „čitateľne, konzistentne a predvídateľne voči adresátom verejnej moci.“. V prípade okresného úradu navyše išlo o dlhodobé a systematické porušovanie zákona o e-Governmente, ktoré správne súdy akceptovali a tiež prijali aj „spätne racionalizovanie postupu správneho orgánu“.

16. Rozhodnutia správnych súdov sú založené na arbitrárnych právnych záveroch a sú nepreskúmateľné. Správne súdy „(a) bez akéhokolvek dôkazu akceptovali tvrdenia o technickej nemožnosti elektronického doručenia, (b) nevykonali dokazovanie o existencii mimoriadnych okolností, ktoré sú zákonnou podmienkou výnimky podľa § 17 ods. 4 Zákona o e-Governmente, a (c) nezistili, či rozhodnutie bolo vôbec právne vydané, teda či bolo autorizované v zmysle § 23 ods. 3 toho istého zákona.“. Správne súdy svojvoľne prisúdili listinnému aktu rovnaké účinky ako elektronicky autorizovanému rozhodnutiu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľ namieta, že najvyšší správny súd spolu so správnym súdom rozhodli arbitrárne a svoje právne závery riadne neodôvodnili. Správne súdy podľa sťažovateľa nereagovali na jeho podstatné a rozhodujúce námietky.

18. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

19. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok

porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

20. Ústavný súd už konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (III. ÚS 502/2015).

21. Najvyšší správny súd za kľúčovú právnu otázku v prerokúvanej veci považoval to, či ide o nečinnosť orgánu verejnej správy, ak žalovaný doručoval rozhodnutie o uložení pokuty listinnou formou napriek tomu, že sťažovateľ (právnická osoba) ako adresát disponoval elektronickou schránkou aktivovanou na účely doručovania takýchto písomností orgánom verejnej moci. S uvedenou otázkou je nevyhnutne späté posúdenie toho, či v danej veci boli dané okolnosti, ktoré vylučujú povinnosť elektronického spôsobu doručovania orgánom verejnej moci (bod 20).

22. Kasačný súd v bodoch 23 a 24 napadnutého uznesenia skúmal splnenie podmienok podľa § 17 ods. 4 zákona o e-Governmente. V administratívnom spise identifikoval zápisnicu z porady žalovaného konanej 18. júla 2022, v rámci ktorej žalovaný prejednal upozornenie prokurátora na postup žalovaného pri doručovaní rozhodnutia o uložení pokuty sťažovateľovi. Z bodu AD.5 tejto zápisnice vyplynulo, že zamestnanec žalovaného poverený agendou odpadového hospodárstva zvolil listinnú formu odoslania rozhodnutia sťažovateľovi „*vzhľadom na výpadok systému FABASOFT, ktorý zabezpečuje evidenciu a doručovanie záznamov, v spojitosti s nemožnosťou (dodatočného) zaevidovania záznamu pre nadväzujúce čerpanie dovolenky.*“. Zo zápisnice tiež vyplynulo, že „*hoci plánované odstávky, poruchy alebo aktualizácie systému sú oznamované vopred, neplánované krátkodobé výpadky nie je možné predvídať.*“. Podľa kasačného súdu voľba doručovania v listinnej podobe mala „*základ v technických problémoch u žalovaného, a preto... podmienku existencie dočasného objektívneho technického dôvodu mal na základe uvedeného za osvedčenú.*“.

23. K vyhodnoteniu druhej podmienky podľa § 17 ods. 4 zákona o e-Governmente (... a tieto technické dôvody trvajú po takú dobu, že by na strane orgánu verejnej moci mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti konať v lehotách podľa zákona) uviedol, že z administratívneho spisu a zo zápisnice z porady vyplynulo, že v čase rozhodnutia žalovaného (24. septembra 2021) bolo vydané upozornenie prokurátora aj na nečinnosť správneho orgánu z dôvodu, že tento v období od 22. decembra 2020 do 9. apríla 2021 (107 dní) vôbec nekonal. V zápisnici z porady bolo uvedené, že tento stav spôsobili objektívne okolnosti súvisiace so šírením ochorenia COVID-19 (zrušenie pojednávania o priestupkoch a iných správnych deliktach, predlžovanie lehôt na úkony, resp. vykonávanie úkonov len v nevyhnutnom rozsahu). Kasačný súd zároveň vychádzal z toho, že žalovaný začal v predmetnej veci správne konanie 27. júla 2021 a vo veci rozhodol a rozhodnutie sťažovateľovi odoslal 24. septembra 2021, t. j. v 59. deň od začatia konania o uložení pokuty: „*Neskorším rozhodnutím vo veci tak mohli vzniknúť nielen ďalšie zbytočné preťahy v konaní, ale*

bolo by ohrozené aj dodržanie lehoty na samotné rozhodnutie v správnom konaní podľa § 49 ods. 2 Správneho poriadku...“

24. Najvyšší správny súd sa stotožnil s právnym záverom správneho súdu, podľa ktorého nešlo o pochybenie na strane žalovaného, „*keď v situácii, ktorá nastala (výpadok technického vybavenia pre elektronické doručovanie v kumulácii s hrozbou nedodržania zákonných lehôt a predlžovania prieťahov konaní), doručoval rozhodnutie o uložení pokuty listinne.*“. V kontexte tohto právneho záveru má relevanciu aj zistenie správneho súdu, že u žalovaného výkon štátnej správy odpadového hospodárstva zabezpečuje len jediný zamestnanec, ktorý je nezastupiteľný (bod 39 uznesenia správneho súdu z 31. júla 2024). Správne súdy pritom zhodne dospeli k záveru, že z § 17 ods. 4 zákona o e-Governmente nevyplýva povinnosť správneho orgánu osobitne oznamovať adresátovi písomnosti/rozhodnutia aplikáciu uvedeného ustanovenia. Aj z uvedeného dôvodu je štatutárny orgán povinný zabezpečiť riadne preberanie úradných zásielok doručovaných listinnou formou (bod 26 napadnutého uznesenia, bod 40 uznesenia správneho súdu). S poukazom na § 28 ods. 2 zákona o e-Governmente pritom správny súd uviedol, že elektronický úradný dokument vrátane príloh má rovnaké právne účinky ako rozhodnutie, žiadosť, vyjadrenie, stanovisko alebo iný dokument vrátane príloh, ktoré podľa osobitného predpisu vydáva, oznamuje alebo doručuje orgán verejnej moci v listinnej podobe (bod 41 uznesenia správneho súdu).

25. Vychádzajúc z týchto skutočností, kasačný súd dospel tiež k záveru, že postup žalovaného v predmetnej veci nezakladal nečinnosť orgánu verejnej správy, keďže žalovaný rozhodol o uložení sankcie, pričom toto rozhodnutie doručil sťažovateľovi zákonom predpokladaným spôsobom (listinnou formou) vzhľadom na existenciu podmienok podľa § 17 ods. 4 zákona o e-Governmente (bod 29).

26. Vychádzajúc predovšetkým z vymedzených častí odôvodnenia napadnutého uznesenia v spojení s uznesením správneho súdu, ústavný súd neidentifikoval také právne závery, ktoré by bolo možné považovať za prejav svojvôle. Správne súdy svoje právne závery odôvodnili zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Zrozumiteľne objasnili dôvody, pre ktoré považovali za splnené podmienky na aplikáciu § 17 ods. 4 zákona o e-Governmente, ktoré umožňovali žalovanému vykonávať verejnú správu aj v listinnej forme (v rozsahu vydania a doručovania rozhodnutia o uložení pokuty, pozn.). Výklad a aplikácia príslušných ustanovení zákona o e-Governmente správnymi súdmi rešpektuje zmysel a účel aplikovaných ustanovení. Na svoje námietky dostal sťažovateľ dostatočnú odpoveď od správnych súdov, pričom správne súdy objasnili, prečo postup okresného úradu nebol nečinnosťou. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu (a správneho súdu) nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor správnych súdov svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

27. Neobstojí námietka sťažovateľa, že správne súdy neskúmali kumulatívne splnenie podmienok vyplývajúcich z § 17 ods. 4 zákona o e-Governmente. Je úplne zjavné, že správne súdy skúmali existenciu technických dôvodov a tiež otázku (hrozby) nedodržania zákonných lehôt s tým, že v danej veci sa uplatňovali všeobecné lehoty na rozhodnutie v zmysle § 49 ods. 2 správneho poriadku. Je zároveň tiež zrejmé, že uvedené skutkové zistenia a následné právne závery vyvodili z podkladov dostupných v administratívnom spise. Ústavný súd pripomína, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy, a nie prostriedkom naprávania akejkoľvek nezákonnosti vo verejnej správe bez ohľadu na dopad

nezákonnosti na ochranu subjektívnych práv. Z tohto aspektu z rozhodnutí správnych súdov vyplýva, že sťažovateľ prevzal rozhodnutie žalovaného doručované prostredníctvom poštového podniku v listinnej forme. Mal možnosť sa s ním riadne oboznámiť a v zákonnej lehote proti nemu podať odvolanie, čo však neurobil. Napokon aj vzhľadom na tieto skutočnosti neobstojí námietka sťažovateľa, že mu nebola poskytnutá účinná súdna ochrana v systéme správneho súdnictva. V danom type konania (konanie o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy) správne súdy vykonali riadny prieskum relevantných a podstatných okolností rozhodujúcich pre posúdenie sťažovateľovej veci, pričom svoje právne závery dostatočne a zrozumiteľne odôvodnili.

28. *Obiter dictum* ústavný súd dodáva, že podľa § 3 ods. 1 písm. d) vety za bodkočiarkou SSP (účinného od 1. júla 2023) nečinnosťou orgánu verejnej správy nie je stav, keď z rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy vyplýva, prečo orgán verejnej správy v administratívnom konaní nekoná a po vydaní rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy nedošlo k podstatnej zmene okolností. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mohol na ochranu svojich práv podať proti oznámeniu správneho orgánu všeobecnú správnu žalobu (§ 61 SSP).

29. Z uvedených dôvodov je ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu